

85 éve született Deim Pál grafikus - festőművész. A hirkepek.hu néhány régi újságcikkkel, szemlevénnyel emlékezik rá.

A VGV megkezdte 30 főtéri ház sortatarozását Deim Pál és Balogh László festőművészek színtervei alapján.

Deim Pál (1932-) festőművész Kossuth-díjat kapott.
(*Szentendre és Vidéke, 1993. április 1.*)

A Posta előtti térségen december 6-án, Mikulás napi ünnepséggel összekötve felavatták Aknay János, Deim Pál és efZámbó István műanyag szobrait.
(*Szentendrei Körkép, 1995. december 15.*)

"Jelenleg 1,5 millió Ft gyűlt össze a Szentendrei Művészetért Alapítványnál, melynek nagy része a művészek munkáiból jött össze, pl. Szentendre németországi és franciaországi testvérvárosával rendezett kiállításon. Ez ahhoz képest persze kevésnek tűnik, hogy kb. 300-400 millió forintra lenne szükség, de mint Deim Pál elmondja, még ha apránként is, de az a lényeg, hogy gyűlik a pénz a malom-múzeumra."
(*Budapest Körzeti Híradó, TV2. 1994.február2.*)

"Szentendrének a helyi művészet bemutatása mellett szüksége van további nagyszabású látványosságra. Ehhez adott a Castrum. (...) A helyi vállalkozókat rá lehetne bírni, hogy a castrumbeli épületek (barakkok) egy részének felépítését vállalják el, ezzel megválthatnák a bérleti díjat tíz-tizenöt évre. Lehetne itt emléktárgyakat árulni, de ifjúsági panzióknak is kiváló lenne. A diákok valódi római várban lakhatnának, római ágyban alhatnának, felmászhathatnának a várfokra. Az udvaron római hadiszekerek, hadieszközök állnának. Helytörténeti múzeumnak is alkalmas lenne egy-két barakk vagy a díszesebb parancsnoki épület."
(Deim Pál) (*Szentendre és Vidéke, 1997. március 14.*)

"A város sem akarja a Castrumban rejlő lehetőségeket kiaknázatlanul hagyni. (...) Amit Deim Pál és Máté György javasol, azaz a Castrum ujjá építése - a távolabbi jövő feladata, belátható időn belül nincs pénz a megvalósítására."

(Pákay Jolán városi főépítész) *(Szentendre és Vidéke, 1997. április 18.)*

Deim Pál műtermében

(Pest Megyei Hírlap, 1970. október 7.)

A műterem olyan, mintha nem festő élne benne, hanem mérnök. Csak a falon végig-' szaladó plakátok, képek árulkodnak.

— 200 éve itt lakunk.

— Honnan tudta, hogy ez érdekel? — kérdezem.

Aki Deim Pálhoz ellátogat, első kérdése mindig Szentendrére vonatkozik. Tudják: szívügye a város.

— 200 éve itt lakunk, az ükapám is szentendrei volt. Szívügyem? Már bele is fásultam: hiába akarom — nem lehet megőrizni Szentendrét Szentendrének.

— Hogy érti ezt?

— Nem lehet kivédeni a betont, az aszfaltot, a gyufaházakat és a csiricsaré neonfényeket.

— A hangulat?

— A szűk utcák nyugalma, a macskakövek, a kovácsoltvas cégérek, a műemlékházak meghittsége, a vén fák hűvössége ... Ha ezt megbontják, felborul az egyensúly — ami pedig megmarad, hamisnak tűnik.

— Belefáradt Szentendrébe?

Legyint. A sarokban keresztet látok, szomorú arcú, keresztre feszített Krisztusokat. A falon egy hangosan ketyegő antik órát.

— Azt mondják, Vasarely stílusa hatott önre ...

— Nem azt, hogy őt utánzóm? Az érzéseim után megyek. Vasarely művészete egészen más, mint az én munkám, az ő világában nincsenek szimbólumok — csak geometria. Az irányzatok nem érdekelnek: nem hittem soha ezekben. A festészetnek is fejlődnie kell, a formák, a színek, a feszültség már nem elég, én térben akarok „festeni” ...

Fából esztergált bábukat mutat.

— Ezek a bábuk majd egy damilszálon függenek. Mögötte háttér a festmény: fából készült alapra viszem fel a festéket, háztetők lesznek a bábuk mögött.

A múcsarnoki kiállításra csinálom...

— Felfedezték? Befutott?

— Ne írja meg, de én négyszer felvételiztem a főiskolára. Nem vettek fel, Csak ötödször. Olyanok kerültek be oda simán és minden erőfeszítés nélkül, akik kilószámra csendéletet festettek. És akiknek azóta villájuk van meg autójuk. Befutottam? És aki minden hétfőn kimegy a nagycsarnokba, vesz egy kiló paradicsomot, meg pár szál margarétát, lefesti és eladja? Egy hét: egy kép — és a zsűri mindig elégedett. Nem kell a fejét törnie azon, hogy az illető óriás-e, vagy dilettáns, pozitív kísérletei vannak-e, vagy elvetendő; jó közepes, érthető és minden el van intézve. Van egy ragyogó műtermes lakásom. Szűk szobából kerültem ide. És nem vagyok paradicsomfestő.

Bírák. Szidja a lektorátust, és nem hisz a művésztelep csendjében sem.

— Szép dolog, de hiábavaló ilyen szűk helyre 12 képzőművész családot költöztetni. Akaratlanul fognak elkezdődni a súrlódások, összeveszések. Haragosak lesznek. Az egyik több megrendelést kap mint a másik. Az emberek köszönés nélkül fognak elmenni egymás mellett.

— Félt ettől?

— Nem azért mondtam. Kár lenne, ha a jóslat beválna. Mindenkit szeretek.

Az egyik plakátra nézek. Tömör, fekete betűkkel invitál Deim Pál festőművész kiállítására.

— Festőművésznek vallja magát?

— Nem vallom magam semminek sem. Nem vagyok az irányzatok híve, ezt már mondtam. Az elkeresztelésnek még kevésbé. Nem érezzük jól magunkat akkor, ha valaminek nem tudunk nevet adni? Ha nem tudjuk a „szakképzettség” rovatba beleírni a megfelelő szót? Jól van, akkor festő vagyok, piktor. Tulajdonképpen mindegy, mit mondok — a lényeg: milyen anyagokkal dolgozom. Eszerint asztalos is lehetnék.

(Tamás Ervin)

(Pest Megyei Hírlap, 1970. október 7.)

A VGV megkezdte 30 fotéri ház sortatarozását Deim Pál és Balogh László festőművészek színtervei alapján.

Deim Pál (1932-) festőművész Kossuth-díjat kapott. *(Szentendre és Vidéke, 1993. április 1.)*

A Posta előtti térségen december 6-án, Mikulás napi ünnepséggel összekötve felavatták Aknay János, Deim Pál és efZámbó István műanyag szobraikat.

(Szentendrei Körkép, 1995. december 15.)

"Jelenleg 1,5 millió Ft gyűlt össze a Szentendrei Művészetért Alapítványnál, melynek nagy része a művészek munkáiból jött össze, pl. Szentendre németországi és franciaországi testvérvárosával rendezett kiállításon. Ez ahhoz képest persze kevésnek tűnik, hogy kb. 300-400 millió forintra lenne szükség, de mint Deim Pál elmondja, még ha apránként is, de az a lényeg, hogy gyűlik a pénz a malom-múzeumra."

(Budapest Körzeti Híradó, TV2. 1994.február2.)

"Szentendrének a helyi művészet bemutatása mellett szüksége van további nagyszabású látványosságra. Ehhez adott a Castrum. (...) A helyi vállalkozókat rá lehetne bírni, hogy a castrumbeli épületek (barakkok) egy részének felépítését vállalják el, ezzel megválthatnák a bérleti díjat tíz-tizenöt évre. Lehetne itt emléktárgyakat árulni, de ifjúsági panzióknak is kiváló lenne. A diákok valódi római várban lakhatnának, római ágyban alhatnának, felmászhatnának a várfokra. Az udvaron római hadiszekerek, hadieszközök állnának. Helytörténeti múzeumnak is alkalmas lenne egy-két barakk vagy a díszesebb parancsnoki épület."

(Deim Pál) (Szentendre és Vidéke, 1997. március 14.)

"A város sem akarja a Castrumban rejlő lehetőségeket kiaknázatlanul hagyni. (...) Amit Deim Pál és Máté György javasol, azaz a Castrum ujjá építése - a távolabbi jövő feladata, belátható időn belül nincs pénz a megvalósítására."

(Pákay Jolán városi főépítész) (Szentendre és Vidéke, 1997. április 18.)